

*Резнікова В.В.,
Заступник директора, провідний
юрисконсульт приватного
підприємства "ЮрБухСервіс"
(м. Хмельницький)*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СПІЛЬНОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Відповідно до ч.1 ст.179 Господарського кодексу України від 16.01.2003 року №436-IV (далі: ГК України), майново-господарські зобов'язання, які виникають між суб'єктами господарювання і не господарюючими суб'єктами – юридичними особами на підставі господарських договорів, є господарсько-договірними зобов'язаннями.

ГК України, однак, не містить визначення господарського договору.

Виходячи із змісту вказаної норми, Беляневич О.А., Знаменський Г.Л., Щербина В.С. та інші вважають, що господарський договір можна визначити як засноване на угоді сторін і зафіксоване у встановленій законом формі зобов'язальне правовідношення між суб'єктами господарювання та негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами, змістом якого є взаємні права і обов'язки сторін у сфері господарювання¹.

У науковій літературі визначення поняття господарського договору та виділення його особливих ознак здійснюється також такими авторами, як Танчук І.А., Мамутов В.К., Хахулін В.В. та ін.

Слід зазначити, що поняття господарського договору поки що не є загальновизначаним у юридичній літературі. Деякі вчені, таких як Гуревич Г.С., Клейн Н.І., Луць В.В., Малиновська В. та ін., розглядають господарські (підприємницькі) договори як особливу групу цивільно-правових договорів та відносять до них не всі договори, що укладаються підприємствами, установами, організаціями між собою у зв'язку із здійсненням ними господарської діяльності, а тільки ту чи іншу частину із різного роду мотивів.

На підставі викладеного маємо підстави стверджувати, що відсутність законодавчого визначення поняття "господарський договір" викликає його неоднозначне визначення і тлумачення у науковій літературі.

Серед науковців немає єдиного підходу як до визначення поняття "господарського", "підприємницького" договору, так і до виділення його особливих ознак.

Водночас у вітчизняній цивілістиці питання відокремлення господарських (підприємницьких) договорів від загальноцивільних є взагалі дискусійним. Проблема виділення особливих ознак у такого роду договорів виступає критерієм їхнього виокремлення із розряду цивільно-правових. Відмічається існування двох головних концепцій. Прибічники першої стоять на позиції, що взагалі немає підстав для виділу окремих різновидів договорів (насамперед, тих, з допомогою яких опосередковується підприємницька діяльність) з великого масиву загальноцивільних; представники ж

¹ Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / Знаменський Г.Л., Мамутов В.К., Побірченко І.Г., Хахулін В.С., Щербина В.С. - К.: Юрінком Інтер, 2004. – С.303.

іншої наголошують на необхідності такого виділу, що пояснюється існуванням особливих ознак у господарського (підприємницького) договору.

Ситуація є аналогічною й стосовно договору про спільну господарську діяльність. Так, ряд цивілістів, таких як Луць В.В., Дзера О.В. Масляєв А.І. та ін., розглядають спільну господарську (підприємницьку) діяльність в межах загального цивільно-правового договору про спільну діяльність².

Метою нашої статті є визначення поняття договору спільної господарської діяльності в цілому та поняття господарського договору простого товариства зокрема; виділення їх особливих ознак; класифікаційних критеріїв та правової основи договору про спільну господарську діяльність.

На нашу думку, слід відрізнити господарсько-правовий договір про спільну діяльність від цивільно-правового.

При цьому спільну діяльність у господарсько-правовому аспекті пропонуємо визначати саме як господарську, а не підприємницьку діяльність. Це зумовлюється тим, що терміни “господарська діяльність” та “підприємницька діяльність” співвідносяться як загальне та особливе. Господарська діяльність може бути за своєю суттю як підприємницькою (комерційною), так і некомерційною.

Водночас у господарсько-правовому аспекті спільна діяльність без створення юридичної особи є практично недослідженою. Відсутнє й доктринальне визначення поняття договору спільної господарської діяльності, формулювання якого без аналізу особливих ознак (характерних рис) зазначеного договору видається нам неможливим.

Грунтуючись на викладеному, ми можемо виділити такі ознаки:

По-перше, специфічними є предмет господарського договору про спільну діяльність та його мета.

Слід зазначити, що господарський договір про спільну діяльність, на відміну від цивільно-правового, завжди укладається з господарською метою для досягнення необхідних господарських (в т.ч. комерційних) результатів.

Зауважимо, що термін “з господарською метою” не означає з “комерційною”, “підприємницькою” метою.

Комерційна (підприємницька) мета може входити до складу господарської мети, однак на цьому значення останньої не вичерпується.

Главою 4 “Господарська комерційна діяльність (підприємництво)” та Главою 5 “Некомерційна господарська діяльність” ГК України закріплено критерії розмежування господарської комерційної (підприємницької) діяльності, котра здійснюється в цілях одержання прибутку, а також господарської діяльності, здійснюваної без цілі отримання прибутку – некомерційної господарської діяльності.

Зазначене, зокрема, впливає із визначення підприємництва та некомерційного господарювання, наведеного у ГК України.

Так, відповідно до ст.42 ГК України, підприємництвом визнається самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб’єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку. Натомість, некомерційне господарювання визначається ст.52 ГК України як самостійна систематична

² Див., наприклад: Зобов’язальне право: теорія і практика. Навч.посібн. для студентів юрид. вузів і фак.ун-тів / О.В.Дзера, Н.С.Кузнецова, В.В.Луць та інші / За ред.О.В.Дзери. – Київ: Юрінком Інтер, 1998. - С.754 – 772; Луць В.В. Контракти у підприємницькій діяльності: Навч.посібник.- К.: Юрінком Інтер, 1999. - С.264-278.

господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання, спрямована на досягнення економічних, соціальних та інших результатів без мети одержання прибутку.

Як зазначають Знаменський Г.Л. та Мамутов В.К., правове регулювання господарської діяльності не зводиться до регулювання підприємництва³.

Водночас, згідно з чинним Цивільним кодексом України (далі – ЦК України) (ч.1 ст.1130), за договором про спільну діяльність сторони зобов'язуються спільно діяти для досягнення певної мети, що не суперечить законіві. Тобто, предметом договору є досягнення не загальної господарської мети, а взагалі будь-якої певної мети (у тому числі й негосподарської, наприклад, освітньої, наукової тощо). Головне, щоб ця мета не суперечила чинному законодавству.

По-друге, обмеженим є суб'єктний склад договору про спільну господарську діяльність. Суб'єктами спільної господарської діяльності є суб'єкти господарювання та негосподарюючі суб'єкти – юридичні особи. Водночас, із ознаки суб'єктного складу впливає інша важлива ознака – визначеної правосуб'єктності сторін договору про спільну господарську діяльність.

По-третє, особливим є застосування джерел правового регулювання щодо спільної господарської діяльності.

Ця ознака проявляється передусім у спеціальному нормативно-правовому регулюванні спільної господарської діяльності в Україні (в т.ч. за участю нерезидента), так як існує низка нормативно-правових актів, присвячених регламентації саме цього виду господарського договору, наприклад: Положення про порядок державної реєстрації договорів (контрактів) про спільну інвестиційну діяльність за участі іноземного інвестора, затверджене постановою КМУ від 30.01.1997 року №112; Інструкція про порядок здійснення державної реєстрації договорів (контрактів) про спільну діяльність за участі іноземного інвестора, затверджена наказом МЗЕЗТоргу від 20.02.1997 року №125; Порядок ведення податкового обліку та складання податкової звітності результатів спільної діяльності на території України без створення юридичної особи, затверджений Наказом ДПАУ від 11.07.1997 року № 234 та зареєстрований в Міністерстві юстиції України 03.02.1998 року №62/2502 та ін.

По-четверте, щодо договору про спільну господарську діяльність існує спеціальна адміністративна процедура набрання договором юридичної сили.

Договори про спільну господарську діяльність для визнання їх укладеними (дійсними) потребують проходження такої додаткової адміністративної процедури, як державна реєстрація (договір про спільну господарську діяльність між резидентами реєструється органами державної податкової служби, а за участю нерезидента – ще додатково реєструється Міністерством економіки Автономної Республіки Крим, обласними, Київським та Севастопольським міськими управліннями зовнішніх економічних зв'язків, органами державної митної служби) на підставі таких спеціальних нормативно-правових актів: Інструкція про порядок обліку платників податків, затверджена наказом ДПА України від 19.02.1998 року №80; Порядок привласнення реєстраційних (облікових) номерів платників податків, затверджений наказом ДПА України від 03.08.1998 року №380; Положення про порядок державної

³ Див.: Знаменский Г.Л. Общественный хозяйственный порядок и законодательство // Государство и право. – 1994. – №4. – С.63; Мамутов В.К. Кодификация хозяйственного законодательства Украины в новых экономических условиях // Государство и право. – 1994. – №6. – С.82.

реєстрації договорів (контрактів) про спільну інвестиційну діяльність за участі іноземного інвестора, затверджене постановою КМУ від 30.01.1997 року №112; Інструкція про порядок здійснення державної реєстрації договорів (контрактів) про спільну діяльність за участі іноземного інвестора, затверджена наказом МЗЕЗТоргу від 20.02.1997 року №125.

По-п'яте, час, протягом якого діє договір про спільну господарську (підприємницьку) діяльність, має також свою специфіку.

Господарські договори про спільну діяльність є переважно договорами з триваючим виконанням (а не одноразовим). Договори про спільну господарську діяльність укладаються, насамперед, з метою налагодження тривалих партнерських стосунків та обумовлюються такою ознакою підприємницької (господарської) діяльності, як її систематичність.

Із зазначеної ознаки випливає остання, на нашу думку, ознака спільної діяльності як господарського договору – наявність у змісті договору про спільну господарську діяльність особливих умов. До таких особливих умов можна віднести умови про ведення обліку, розподіл результатів (прибутків та збитків) спільної господарської діяльності, порядок покриття збитків від спільної господарської діяльності; умови про ведення спільних справ учасників та ін.

Наведена ознака зумовлюється постійною присутністю при укладенні та виконанні господарського договору спільної діяльності певного підприємницького (господарського) ризику.

Інакше кажучи, щодо господарського договору про спільну діяльність діють окремі (спеціальні) правила, як щодо підстав його укладання, так і щодо змісту відповідних господарсько-договірних зобов'язань.

Таким чином, враховуючи наведені ознаки, вважаємо, що спільну господарську діяльність можна визначити як такий господарсько-правовий договір, який укладається між суб'єктами господарювання та негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами, з господарською (як комерційною, так і некомерційною) метою, задля досягнення якої вони зобов'язуються спільно діяти протягом певного періоду часу на умовах, визначених цим договором.

Класифікацію договорів про спільну господарську діяльність видається можливим провести за двома такими критеріями.

Так, по-перше, за правовою характеристикою суб'єктного складу виділяються договори про спільну господарську діяльність:

- за участю резидентів;
- за участю нерезидента (іноземного інвестора).

І, по-друге, за ознакою об'єднання вкладів можна виділити:

- спільну господарську діяльність у формі простого товариства (тобто з об'єднанням вкладів);
- спільну господарську діяльність без об'єднання вкладів.

Договір про спільну господарську діяльність з об'єднанням вкладів, тобто договір простого товариства можна визначити як такий господарський договір, який укладається між суб'єктами господарювання та негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами, з господарською (як комерційною, так і некомерційною) метою, задля досягнення якої вони зобов'язуються об'єднати свої вклади та спільно діяти протягом певного періоду часу на умовах, визначених цим договором.

Касьянова Г.Ю. виділяє дві відмітних ознаки (особливості) договору простого товариства:

1) те, що для його утворення не вимагається створення юридичної особи, і внаслідок чого просте товариство не володіє правами й не виконує обов'язків юридичної особи;

2) те, що для здійснення дій простим товариством необхідна згода всіх його учасників⁴.

До особливих ознак договору простого товариства, Косач Н.Є., визначаючи його як договір, сторони (учасники) якого зобов'язуються об'єднати свої вклади та спільно діяти з метою отримання прибутку чи досягнення іншої цілі, відносить такі:

- 1) наявність у сторін спільного економічного інтересу та узгодженої цілі;
- 2) багатосторонній характер;
- 3) організаційний характер.

При цьому Косач Н.Є. вважає договір простого товариства консенсуальним, взаємним, оплатним та фідучіарним⁵.

Орлова Є.В., визначаючи юридичну природу договору простого товариства, стверджує, що він є консенсуальним, взаємним, багатостороннім, оплатним (у випадках, коли укладення договору переслідує некомерційні цілі) та носить фідучіарний характер. При цьому до ознак відносин простого товариства Орлова Є.В. виділяє такі:

- 1) наявність єдиної спільної мети у учасників;
- 2) спільна діяльність учасників, що спрямована на досягнення єдиної спільної мети;
- 3) внесення кожним із учасників вкладів до спільної справи;
- 4) учасники несуть тягар витрат та збитків від спільної діяльності, розподіляють її результати⁶.

До числа фідучіарних угод договір про сумісну діяльність, у зв'язку із тим, що між його учасниками, як і учасниками будь-якого товариства, складаються відносини особисто-довірчого характеру, відносить також Головач І.⁷

Питання платності чи безоплатності договорів про спільну діяльність є одним із спірних питань, через яке виникає багато суперечок в юридичній літературі.

Одні автори вважають, що договори про сумісну діяльність у формі простого товариства є платними, оскільки кожен з учасників, який зробив майновий внесок, має право вимагати від інших відповідного зустрічного задоволення. Тобто розглядають майнові внески учасників як "своєрідне зустрічне задоволення"⁸.

Інші вчені обстоюють думку про безоплатний характер таких відносин, обґрунтовуючи її відсутністю "матеріального еквівалента своїм діям" у суб'єкта господарювання, що є стороною у зобов'язанні про спільну діяльність й зробив майновий внесок⁹.

⁴ Касьянова Г.Ю. Совместная деятельность: правовое регулирование, бухгалтерский и налоговый учет. - М.: Информцентр XXI века, 2004. - С.15.

⁵ Косач Н.Е. Правовое регулирование совместной хозяйственной деятельности: Монография. - Донецк: Юго-Восток, Лтд, 2003.- С.57.

⁶ Орлова Е.В. Совместная деятельность: бухгалтерские, налоговые и юридические правила партнерства. - М.: МЦФЭР, 2004.- С.83

⁷ Головач І. Договір про сумісну діяльність // Економіка, фінанси, право.- 1998.- №9. - С.18-20.

⁸ Див. наприклад: Масляев А.И., Масляев И.А. Договор о совместной деятельности в советском гражданском праве. - М., 1988.- С.18.

⁹ Див. наприклад: Головач І. Договір про сумісну діяльність // Економіка, фінанси, право.- 1998.-№9.- С.18-20.

На підставі аналізу договорів про сумісну діяльність, вважаємо, можна констатувати, що вони можуть бути як платними, так і безоплатними. Такий критерій, як “зустрічне задоволення”, не завжди свідчить про платність договорів про спільну діяльність, тому що платність (як ознака договорів купівлі-продажу, міни, поставки, майнового найму (оренди), комісії) передбачає задоволення будь-яких майнових (економічних) інтересів, майнове задоволення.

Найбільш прийнятним критерієм оплатності договорів про спільну діяльність є мета, що передбачає задоволення майнового (економічного) інтересу кожної із сторін.

Окрім названих особливостей, професор Дзера О.В. вважає важливою ознакою праввідносин, що виникають із договорів про сумісну діяльність, те, що сама суть спільної діяльності передбачає, як правило, певну зовнішню реалізацію. Іншими словами, вона потребує від сторін вступу у відносини з третіми особами. Окрім того, Дзера О.В. вважає важливою рисою зобов'язань за спільною діяльністю їх особистий та тривалий характер із зазначенням строку або з невизначеністю строку їх дії¹⁰.

На підставі викладеного, виділимо істотні, на наш погляд, з точки зору господарського права, ознаки договору простого товариства.

1. Наявність спільної господарської мети та погодженої учасниками цілі.

2. Організаційний характер. Незважаючи на те, що для організації спільної діяльності учасники простого товариства повинні створити певну майнову базу, об'єднати свої вклади у спільну власність, головною метою цього договору, як стверджує Шиткіна І.С., залишається створення організаційної єдності – об'єднання, котре дозволить учасникам товариства виступати консолідовано¹¹. Створення спільної власності не є метою договору простого товариства. Це спосіб досягнення мети – створення неправосуб'єктного об'єднання, спрямованого на реалізацію погодженої учасниками мети.

3. Тривалий характер, який обумовлюється, на нашу думку, тим, що господарська діяльність (як комерційна (підприємницька), так і некомерційна) в обов'язковому порядку є систематичною (ст.ст.42,52 ГК України).

Як особлива категорія господарського законодавства і права України договір про спільну господарську діяльність має певну **правову основу**.

Згідно із ч.7 ст.179 ГК України господарські договори укладаються за правилами, встановленими ЦК України, з урахуванням особливостей, передбачених ГК України, іншими нормативно-правовими актами щодо окремих видів договорів.

Із вказаної норми права, на нашу думку, впливає ряд проблем у сфері господарсько-правового регулювання спільної діяльності в Україні.

Суть зазначених проблем полягає у тому, що чинним ГК України (зокрема, у Розділі VI “Особливості правового регулювання в окремих галузях господарювання”) не передбачено жодних особливостей господарсько-правового регулювання для спільної діяльності в Україні. А тому суб'єкти господарювання та негосподарюючі суб'єкти – юридичні особи, при укладенні господарського договору спільної діяльності керуються правилами, встановленими ЦК України (зокрема, Главою 77 “Спільна діяльність”) та такими спеціальними нормативно-правовими актами, як, наприклад: Закон України “Про режим іноземного інвестування” від 19.03.1996р. № 93/96-ВР;

¹⁰ Зобов'язальне право: теорія і практика. Навч. посібн. для студентів юрид. вузів і фак.ун-тів /О.В.Дзера, Н.С.Кузнецова, В.В.Луць, А.С.Довгерг та інші; За ред.О.В.Дзери. – Київ: Юрінком Інтер, 1998. - С.755.

¹¹ Шиткіна І.С. Предпринимательские объединения: Учебно-практическое пособие.- М.: Юристъ, 2001.- С.238-239.

Закон України “Про оподаткування прибутку підприємств” від 28.12.1994р. № 334/94-ВР, в редакції Закону № 283/97-ВР від 22.05.1997р.; Закон України “Про податок на додану вартість” від 3.04.1997р. №168/97-ВР; Порядок привласнення реєстраційних (облікових) номерів платників податків, затверджений наказом ДПА України від 03.08.1998р. №380; Положення про порядок державної реєстрації договорів (контрактів) про спільну інвестиційну діяльність за участі іноземного інвестора, затверджене постановою КМУ від 30.01.1997р. №112 та ін. Слід зазначити, на нашу думку, що такі спеціальні нормативно-правові акти, здебільшого, суперечать ЦК України, що зумовлює існування у чинному законодавстві низки потребуючих розв’язання правових колізій.

ЦК України набагато докладніше підходить до регламентації спільної діяльності, ніж його попередник, однак, на нашу думку, все ж не відображає всієї специфіки правового регулювання договору спільної діяльності, що укладається між суб’єктами господарювання або між суб’єктами господарювання і негосподарюючими суб’єктами – юридичними особами. Водночас законодавче закріплення у ЦК України спеціальних норм господарсько-правового характеру видається недоречним.

А тому, керуючись ч.7 ст.179 ГК України, вважаємо, що нагальною є потреба доповнення Розділу VI. “Особливості правового регулювання в окремих галузях господарювання” ГК України такою главою:

“Глава ... Правове регулювання спільної господарської діяльності”.

Вказана необхідність зумовлюється, на нашу думку, такими причинами.

По-перше, договір про спільну господарську діяльність є специфічним видом господарського, а не загальноцивільного договору, й має свої особливі ознаки, відмінні від ознак його цивільно-правового аналога.

По-друге, ЦК України, здійснюючи загально-правове регулювання спільної діяльності в Україні, не враховує всіх особливостей здійснення спільної діяльності між суб’єктами господарювання.

Поза увагою законодавця та науковців залишається той факт, що податкове законодавство, всупереч цивільному, вимагає від суб’єктів підприємницької діяльності, щоб договір про спільну діяльність передбачав об’єднання коштів або майна учасників для досягнення саме загальної господарської мети (п.п.7.7.1. ст.7 Закону України “Про оподаткування прибутку підприємств” від 28.12.1994 року №334/94-ВР, в редакції Закону № 283/97-ВР від 22.05.1997 року).

На нашу думку, вказана вимога податкового законодавства щодо укладення договору спільної діяльності між суб’єктами підприємництва з загальною господарською метою не є неправомірною, однак потребує свого законодавчого закріплення у ГК України. Натомість вважаємо, що ГК України повинно бути передбачено можливість об’єднання не тільки коштів або майна учасників спільної діяльності, але й законодавчо закріплено можливість внесення до спільної діяльності таких вкладів, як ділова репутація, ділові зв’язки, торгова марка тощо. Адже ситуація, за якої об’єднуються два суб’єкти господарювання й починають під торговою маркою одного з них та за допомогою ділових зв’язків іншого спільно випускати певну продукцію, є також по суті спільною діяльністю. Потребує подальшої наукової розробки й положення про можливість здійснення спільної діяльності суб’єктами господарювання та негосподарюючими суб’єктами - юридичними особами без об’єднання вкладів (в т.ч. при некомерційному господарюванні – з господарською

некомерційною (непідприємницькою) метою і т.ін.).

По-друге, специфічним й обмеженим, як уже зазначалось, є коло суб'єктів такого договору: ними є суб'єкти господарювання та негосподарюючі суб'єкти – юридичні особи.

По-третє, щодо господарського договору спільної діяльності повинні діяти окремі (спеціальні), врегульовані чинним ГК України, правила як щодо підстав його укладення, так і змісту цього господарсько-договірного зобов'язання.

Таким чином, ми вважаємо, що господарський договір спільної діяльності, який укладається між суб'єктами господарювання і негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами, має специфічні особливості, що потребують свого законодавчого закріплення у ГК України.

Вважаємо також, що доповнення ГК України Главою ... “Правове регулювання спільної господарської діяльності” повинно потягти за собою подальше внесення змін до податкового законодавства та законодавства про бухгалтерський облік з метою приведення їх у відповідність до вимог господарського законодавства. Це зумовлюється тим, що існуючі з даного приводу правові колізії між господарським, цивільним, податковим законодавством та законодавством про бухгалтерський облік призводять до надмірної ускладненості практичного застосування господарського договору спільної діяльності суб'єктами господарювання та негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами, й виступають, на нашу думку, суттєвою перешкодою для їх укладення.

Таким чином, підсумовуючи викладене, зазначимо такі принципові положення.

- Пропонуємо визначення спільної господарської діяльності як такого господарсько-правового договору, який укладається між суб'єктами господарювання та негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами, з господарською (комерційною) метою, задля досягнення якої вони зобов'язуються спільно діяти протягом певного періоду часу на умовах, визначених цим договором.

- До особливих ознак спільної господарської діяльності як господарського договору, вважаємо, можна віднести такі:

1) особливість предмета господарського договору про спільну діяльність та його мети;

2) обмеженість суб'єктного складу договору про спільну господарську діяльність;

3) специфіка застосування джерел правового регулювання щодо спільної господарської діяльності;

4) існування спеціальної адміністративної процедури набрання договором юридичної сили;

5) специфіка (тривалість) часу, протягом якого договір про спільну господарську діяльність діє;

6) наявність у змісті договору про спільну господарську діяльність особливих, тільки йому властивих умов.

- Пропонуємо класифікацію договорів про спільну господарську діяльність за правовою характеристикою суб'єктного складу (на договори про спільну господарську діяльність за участю резидентів та за участю нерезидента) й за ознакою об'єднання вкладів (на спільну господарську діяльність у формі простого товариства (тобто з об'єднанням вкладів) та спільну господарську діяльність без об'єднання вкладів).

- Вважаємо, що договір про спільну господарську діяльність з об'єднанням

вкладів, тобто договір простого товариства, можна визначити як такий господарський договір, який укладається між суб'єктами господарювання та негосподарюючими суб'єктами – юридичними особами, з господарською (як комерційною, так і некомерційною) метою, задля досягнення якої вони зобов'язуються об'єднати свої вклади та спільно діяти протягом певного періоду часу на умовах, визначених цим договором.

- До істотних, з точки зору господарського права, можна віднести такі ознаки договору простого товариства.

1. Найвність спільної господарської та погодженої учасниками мети.
2. Організаційний характер.
3. Тривалий характер.

- Щодо визначення правової основи договору про спільну господарську діяльність, то вважаємо, що принципове значення має ч.7 ст.179 ГК України, що передбачає застосування норм ЦК України до укладення господарських договорів, але з урахуванням особливостей, передбачених ГК України.

Керуючись цією нормою права (ч.7 ст.179 ГК України), пропонуємо доповнити Розділ VI. “Особливості правового регулювання в окремих галузях господарювання” ГК України такою главою:

“Глава ... Правове регулювання спільної господарської діяльності”.

*Стаття рекомендована до друку кафедрою господарського права
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
(протокол № 9 від 11 червня 2004 року)*

